

A
ROMANA legszebb
történetei
Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Wallace

Egy éjszaka New Yorkban

Nikki Logan

Manhattan madártávlatból

Trish Wylie

Sakkban tartva

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Wallace, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2025

Eredeti címe: *The Billionaire's Fair Lady* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• Magyarra fordította: Mátyás Mária

© Nikki Logan, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2025

Eredeti címe: *Rapunzel in New York* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

© Trish Wylie, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2025

Eredeti címe: *Her Man in Manhattan* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 42. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-066-5

• Kép: Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Barbara Wallace

Egy éjszaka New Yorkban

1. FEJEZET

Nem csoda, hogy az ügyvéd nem hitt neki! Nem kellett volna annyira ragaszkodnia ehhez az ötlethez, de hát akkor nem lenne Roxy O'Brien. Egyszerűen felütötte a telefonkönyvet, és kikereszte a leghíresebb ügyvédet, aki hagyatéki ügyekkel foglalkozik. Ezért ül most itt teljes díszben – ami valójában egy kockás blézert jelentett a bárban viselt ruhájára felvéve – Michael Templeton irodájában, és az ítéletre vár.

– Mit mondott, hol találta a leveleket? – kérdezte az ügyvéd. Az aranykeretes olvasószemüveg nem tudta elrejtetni a kételkedést a szemében. – Az édesanyja szekrényében?

– Igen – válaszolta Roxy. – Egy cipősdobozban, a régi pulóverek alatt.

– És eddig nem is tudta, hogy léteznek?

– Egy hónappal ezelőttig még csak nem is sejtettem.

És akkor még finoman fogalmazott. A valóságban még most sem volt képes felfogni, ami történt.

Az ügyvéd megint hallgatott egy sort. Eddig még alig mondott valamit, és egyre inkább olyan benyomást keltett Roxyban, hogy nem veszi komolyan az ő ügyét. De akár hisz neki, akár nem, legalább nyugodtan végighallgatta a mondókáját, és most gondosan tanulmányozni kezdte a harminc levél közül az elsőt. A levelek gondosan időrendbe voltak rakva – az anyja titka.

Az ő szemét örökölted.

Roxynak még mindig a fülében csengett ez a mondat, amely megváltoztathatja az életét. Ő most még Roxy O'Brien, Fiona és Connor O'Brien lánya, de ki tudja, ki lesz a holnap? Egy olyan férfi lánya, akit soha életében nem látott? Egy szeretőé, akit az anyja sohasem említett?

Azért fordult Mike Templetonhoz, hogy erre a kérdésre választ kapjon...

Vagy talán még többet is, mint választ, mert ha az anyja igazat mondott, akkor rá, a kis Roxy O'Brienre egészen más élet vár. Egy sokkal jobb élet...

Az ő szemét örökölted.

Mike Templeton időközben az asztalra tette a levelet, és Roxyt nézte. A lány már hozzászokott, hogy bámulják. A bárban megforduló vendégek szerint ez benne van az árban, legalábbis a jól neveltebbek szerint. Roxy azt gondolta, nem zavarják már az ilyen pillantások, de Templeton nézésétől kiverte a víz. Talán azért, mert szemüveg nélkül még áthatóbbá vált a tekintete, mintha a legtitkosabb gondolataiba akarna beférkőzni. Ettől zavarba jött, és összeszorult a gyomra. Keresztbe tette a lábát, és már sajnálta, hogy nem hosszabb a szoknyája. Nem volt könnyű állni az ügyvéd pillantását.

Legnagyobb megkönnyebbülésére Templeton hátrált meg először, elnyújtózott a bőrfoteljében, közben pedig a fekete golyóstollával játszott. Karcsú kézfeje volt, hosszú, finom ujjakkal. És úgy általában is előkelő ember benyomását keltette. „Úriember” – mondta volna Roxy gimnáziumi színjátszástanára. Méretre készült öltönyével és vakítóan fehér ingével igazi manhattani jelenség volt. Ilyen férfiak szerepelnek az elegáns divatlapokban, ahol viszont Roxy felnőtt, ott egészen mások a férfiak.

– Minden levél ennyire... személyes hangvételű? – kérdezte ekkor az ügyvéd.

Roxy elpirult, és bólintott.

– Azt hiszem, igen. Néhányat csak átfutottam. – A levelek valóban nagyon szenvedélyes hangon íródtak. Roxy néha úgy érezte, mintha egy idegen naplóját olvasná. Egy idegen férfiét, aki az apja volt, és egy olyan nőnek írt, aki csak nyomokban hasonlít az anyjára. – De figyeljen, kérem, a dátumokra! Az utolsó levelet kilenc hónappal a születésem előtt adták postára.

– És két héttel Wentworth Sinclair balesete előtt.

Az autóbaleset előtt, amelyben az állítólagos apja az életét vesztette. Roxy rákeresett az interneten.

Az ügyvéd a homlokát ráncolta. Még ezt is előkelőbben csinálta, mint mások.

– És teljesen biztos benne, hogy az édesanyja korábban nem beszélt a levelekről?

Roxy abban is biztos volt, hogy az ügyvéd nem hisz neki. Különben miért teszi fel állandóan ugyanazt a kérdést? Ő már mindent elmondott, amit tudott.

Miért nem rakja ki akkor inkább a szűrét? Minek pocskolja a drága idejét?

- Mindenképpen emlékeznék rá, ha beszélt volna róluk.
- És nem indokolta meg a levelekben, miért hallgatott ilyen sokáig?
- Nem, túlságosan el volt foglalva a haldoklással.

Roxy már kimondta, mielőtt gondolkodott volna, és most azon töprengett, vajon segíti-e ez az ügyét. De hát mit vár tőle ez az ember? Hogy az anyja a halálos ágyán részletesen és kimerítően beszámol a viszonyáról Wentworth Sinclairrel?

– Alig volt már magánál – tette hozzá gyorsan, nehogy úgy tűnjön, gúnyolódik. – Eleinte az erős fájdalomcsillapító hatásának tartottam...

Mígnem egyszer az anyja tiszta tekintettel ránézett, és azt mondta: *Tőle örökölted a szemedet.*

- De most már nem így gondolja.
- Tekintettel a levelek tartalmára... nem.
- Aha.

Ez volt minden. Mike Templeton megint a fekete golyóstollával babrált, és hallgatott. Roxy gyűlölte ezt a hallgatást, mert egy meghallgatásra emlékeztette, amikor halálos csönd volt, és a rendező gyorsan írt valamit a jegyzetfüzetébe. Most a csend még nyomasztóbb volt, mert sokkal több forgott kockán.

– Akkor foglaljuk össze a dolgokat, hogy mindent jól értettem-e – mondta Mike Templeton idegesítő nyugalommal. – Az édesanyja a halálos ágyán elmondta, hogy Wentworth Sinclair, az egyik leggazdagabb New York-i család elhunyt sarja az ön valódi apja. Később maga rendrakás közben megtalálta ezeket a szerelmes leveleket, amelyek alátámasztják az igényét. Ráadásul az utolsó levelet röviddel Sinclair halála előtt írták. – Néhányszor megforgatta a golyóstollat az ujjai között. – Minden összeillik, igaz? Ehhez jön még, hogy mindkét résztvevő meghalt már, és nem tudják megcáfolni az állításait.

– Miért kellene megcáfolniuk? Ez az igazság. – Roxy úgy érezte, a beszélgetés kezd kellemetlen irányt venni. – Ha ezzel arra céloz, hogy az egész csak kitaláltam... – Tudta, hogy a férfi nem hisz neki.

– Nem célok semmire, csak felsoroltam a tényeket, amelyek igen kedvezőek a maga számára. – Mike Templeton előre hajolt, és összetette a két kezét. – Van fogalma róla, hány ember állítja, hogy ő a régóta keresett örökös?

– Nem, és nem is érdekel. Engem csak a saját dolgom foglalkoztat.

– Sokkal többen vannak, mint gondolná. A múlt héten például beállított hozzám egy férfi, és azt állította, hogy ő Henry Hudson unokaöccse. Azt szerette volna megtudni, hogy New York városa fizetne-e neki kárpótlást a Hudson folyóban való részesedése után.

Roxyt lassan elfutotta a pulykaméreg.

- És mit mondott neki?
- Sokkal több bizonyítéka volt, mint magának.

Ez az ember egy átok! Tényleg csalónak tartja, mintha ő az ujjából szopta volna az egésztest, és nem töltött volna heteket azzal, hogy átgondolja az egész eddigi életét. Igazán pofátlan!

- Úgy gondolja, tévesen állítom azt, hogy Wentworth Sinclair lánya vagyok?
- Sokkal kevesebért is kitaláltak már mindenfélét.

– Maga... maga... – Roxy a legszívesebben fejbe vágta volna a levélnehezékekkel. – Nem a pénzről van szó!

– Ó, valóban? – Az ügyvéd megint hátradőlt. – Akkor nem is szeretne részesülni a Sinclair-milliókból?

Roxy kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Szívesen mondta volna, hogy nem érdeklik a milliók, csak hogy megszégyenítse Templetont, de ez hazugság lett volna. Ha csak róla lenne szó, eljátszhatná a Grál-lovagot, de Steffire is gondolnia kell. Ha elismerik Sinclair lányaként, akkor szebb jövőt biztosíthat neki. A nyomorúságos életében egyedül csak Steffi számított, de

hogyan magyarázhatná ezt el egy olyan embernek, mint Mike Templeton? Mit is tudhat ő a világ igazságtalanságáról? Az ő csodásan ápolt kezében valószínűleg úgymint minden arannyá változik.

És az ő hallgatását is valószínűleg félreérti. Azt hitte, hogy most leleplezte, mert gúnyosan mosolygott, és megjegyezte:

– Na ja, mindjárt gondoltam. Sajnálom, de ha szeretné elérni a célját, akkor többre van szükség néhány harmincéves szerelmes levélnél.

– Huszonkilenc – javította ki Roxy, bár ez most már mindegy volt.

– Akkor huszonkilenc. Teljesen mindegy. Viszont a jövőre nézve azt ajánlanám, hogy meggyőzőbb iratokat hozzon, például születési anyakönyvi kivonatot.

– Olyan kivonatra gondol, amelyen Wentworth Sinclair szerepel apaként? – Roxy nem tudott ellenállni a lehetőségnek, hogy csípősen visszavágjon. – Ó, milyen buta vagyok, hát nem otthon felejtettem! – kiáltott fel a homlokát ráncolva. Az sem ijesztette meg, ahogy Templeton ránézett.

– Tényleg azt gondolja, hogy nem hoztam volna magammal, ha a birtokomban lenne?

– Hát, legalábbis feltételezné az ember... ahogyan azt is, hogy az édesanyja nem hallgatta volna el harminc évig az édesapja nevét. – Mike Templeton gondosan visszatette a levelet a borítékba. Roxy a legszívesebben eltörte volna azokat a karcsú ujjakat. Az anyja talán egyszerűen csak félt, hogy nem fognak hinni neki.

– Tudja mit, Mr. Templeton? – Roxy felállt, és felmarkolta a leveleit is. – Felejtse el az egészet! – Hogyan is gondolhatta, hogy egy gazdag ügyvéd segíteni fog neki? A gazdagok nem foglalkoznak az olyanokkal, mint ő, ő pedig nem fog itt ülni, és hagyni, hogy Templeton lesajnálóan nézzen rá. – Azért fordultam magához, mert az örökösödési jog a szakterülete. Azt gondoltam, hogy segíthetne nekem, de nyilvánvalóan tévedtem.

– Attól tartok, félreértett, Miss O'Brien. Kérem, üljön vissza!

Ehhez Roxynak egyáltalán nem volt kedve. További kioktatást sem akart. Ha elutasították, akkor elutasították. Kapkodva felvette a bőrkabátját. Sajnos, Mike Templeton észrevette, hogy könnyek csillognak a szemében.

– Egyébként azt is olvastam, hogy *minden* ügyet elvállal.

Ez a megjegyzés már felesleges volt, mert Roxynak elege volt az egész színházból, de „pénzéhes csalóként” ragaszkodott hozzá, hogy övé legyen az utolsó szó.

– Miss O'Brien...

Kisietett az irodából, anélkül hogy visszafordult volna, és már az utcán volt, amikor kibuggyantak a könnyei. A fenébe! Hát nem sírt már eleget életében? Mikor tanulja meg végre, hogy nem kell mindent ennyire mellre szívni?

Tőle örökölted a szemed.

– Te meg túl sokáig hallgattál, anya – mormolta maga elé. – Okvetlenül meg kellett várnod, amíg késő lesz? Ennyire szégyellted a lányodat?

Csütörtök estéenként az *Elderion* mindig tele volt, főképp üzletemberek jöttek, akik a megerőltető értekezletek és megbeszélések után ki akartak kapcsolódni. A megrendelések egyre gyorsabban érkeztek, az asztaloknál pezsgett az élet, a számlák összege egyre nőtt.

Roxyt általában nem viselte meg a nagy forgalom, mert azt jelentette, hogy több lesz a borralaló, de ma nem volt gusztusa a felgyűrt ingujjú üzletemberekhez, akik vodka-tonikot vedeltek.

– Hat vodka-tonik, egy saját márkás pinot és két martini – adta le a pultosnak a rendelést. Odakinn ugyan hideg volt, idebenn viszont fülledt meleg. Elvett a pultról egy papírszalvétát, és letörölte vele a homlokát meg a tarkóját. A délután viselt blézernek nyoma sem volt már, megint csak az egyenruháját: rövid fekete szoknyát és fekete pólót viselt.

Dion, a bika alkatú bármixer komor tekintettel nézett rá.

– Egy kicsit megviseltnek tűnsz. Van valami gond a hatos asztalnál?

– Semmi baj, Dion. Ez a mai egyszerűen nem az én napom.

Mit képzelsz magáról ez a Mike Templeton!? Ez az arrogáns, beképzelt senkiházi! Az, hogy ezüstkanállal a szájában született, még nem jogosítja fel arra, hogy lenézzék őt vagy az anyját.

Összegyúrta a szalvétát, és biztos kézzel a pult mögött álló szemetesbe dobta.

– Még mindig nem adtad fel a színészetet?

– De igen. Ez most más volt. – És kétszer annyira fáj. – Nem ismersz véletlenül egy jó ügyvédet?

Dion a homlokát ráncolta.

– Bajba kerültél?

– Igazából nem, csak szükségem lenne egy ügyvédre.

– Sajnálom – mondta Dion a fejét csóválva –, azzal nem tudok szolgálni.

– Semmi baj. – Végül is mi garantálja, hogy a következő nem ugyanolyan felfújott hólyag lesz, mint Mike Templeton?

– Édes istenkém! – Roxy kolléganője, Jackie lépett oda a pulthoz himbálózó karika fülbevalóval és csörgő karperecekkkel. – Add, hogy ez a pasas az én asztalomhoz üljön le!

Roxy tovább rakta a poharakat a tálcára, és fel sem nézett. Jackie minden héten legalább egyszer beleszeretett valakibe.

– Milyen? – kérdezte. – Jóképű?

– Inkább gazdag – sóhajtott fel Jackie.

Itt az *Elderion*ban? Akkor bizonyára eltévesztette a házszámot. A gazdag férfiak jobb bárókba járnak.

– De azért pokolian jól néz ki, nem?

– Mondjuk rá. Ha szegény lenne, mint a templom egere, akkor is imádni való lenne, annyira szexi...

Ezt már Roxynak is látnia kellett. Megfordult, és végigjártatta tekintetét a vendégeken.

– Kétlem, hogy egy olyan férfi, akinek ennyi előnyös tulajdonsága van...

Mike Templeton állt a nyolcas asztalnál, és éppen lehúzta a bőrkesztyűjét, egyik ujjáról a másik után. Roxyt mintha villámcsapás érte volna. Jackie-nek igaza volt, közel s távol nem akadt ilyen jóképű férfi. De mit keres itt? Éppen itt?

– Hát nem megmondtam, hogy szívdöglesztő?

Mielőtt Roxy válaszolhatott volna, a férfi megfordult, és a pillantásuk találkozott. Miközben az ügyvéd lassan levette teveszőr kabátját, és a széke támlájára tette, Roxy földbe gyökerezve állt, és ijedtében libabőrös lett.

– Nem tudnálak rábeszélteni, hogy átadd nekem az asztalodat? Odaadnám cserébe a tizenötöst és a tizenkettest.

– Ne haragudj, Jackie, de most nem megy – mondta Roxy, aki még mindig az ügyvédet bámulta, mintha az megbabonázta volna.

Felvette a pultról a tálcáját, és először szántsándékkal a többi asztalt szolgált ki. Ettől egy kicsit összeszedte magát, de érezte, hogy Templeton egész idő alatt őt nézi, és ezzel arra emlékezteti, hogy ott van. Mintha ezt olyan könnyű lenne elfelejteni!

Végül már mindenkit kiszolgált, és nem maradt más hátra, oda kellett mennie az asztalához.

– Magát aztán nem egyszerű megtalálni, Miss O'Brien! – mondta a férfi üdvözlésképpen.

– A szomszédasszonya mondta, hogy talán itt van. – Úgy mosolygott, mintha egyenesen arra született volna, hogy az *Elderion*ba járjon. – Még nem fejeztük be a beszélgetésünket.

Ez csak valami vicc lehet.

– Miért, mi következhet még – kérdezte Roxy –, miután engem is meg a halott anyámat is vérig sértette?

– Félreértett, Miss O'Brien, nem akartam megbántani, csak szerettem volna felhívni a figyelmét a története gyenge pontjaira. Ha tovább marad, akkor erre is kitértünk volna.

– Szóval az én hibám, igaz? – Ha a férfi ezt érti félreértés alatt, akkor miatta akár sohanapján találkozhatnak. – Legközelebb, ha egy haldokló bevall nekem valamit, ügyelni fogok a részletekre. – A hóna alá csapta a tálcát. – És most mit akar tőlem? Nem maga az egyetlen vendégem. – Ő is tud ám leereszkedni!

– Skót whiskyt kérek, de bőséges adagot!

Mesés! Szóval itt akar maradni! Lehet, hogy mégis átengedi az asztalt Jackie-nek.

– Még valamit?

– Hát hogyan. Ezt nálam felejtette. – Mike Templeton belenyúlt az aktatáskájába, és kivett egy szürke borítékot. – Az édesanyja annyi fáradságot fektetett abba, hogy minden levél meglegyen, kár lenne, ha most egy hiányozna.

– Köszönöm. – Roxy kínosan érezte magát. Elrontotta a nagy kivonulást. – Nem kellett volna személyesen elhoznia, elég lett volna, ha elküldi postán.

– Ó, nem tesz semmit, de nem akartam, hogy baja essen, azonkívül... – Roxy a levél után nyúlt, de Mike megfogta a kezét – azt reméltem, hogy áldoz rám egy keveset az értékes idejéből.

Roxy a férfi kezére nézett, amelynek melegét egész testében érezte. Majdnem kétszer akkora volt, mint az övé, amely szinte eltűnt benne. Gyorsan elhúzta a kezét, és érezte, ahogy elpirul.

– Mire kell az idő? – kérdezte, és még jobban szorította a tálcát a hóna alatt.

– Ahogyan már említettem... ön elment, mielőtt befejezhettük volna a beszélgetést.

– És ez magát meglepi? Amit a fejemhez vágott... – Roxy sarkon fordult. – Először kihozom az italát.

– Már megint megfutamodik? – kiáltotta utána a férfi. – Vastagabb bőrt kell növesztenie, ha be akarja perelni a Sinclair családot.

Roxy megállt, mintha villám csapott volna belé. Jól hallott?

– De hát ezért kerestem fel, nem? Be akarja perelni őket az örökrészéért.

Igent mondani túlságosan kockázatos lett volna. Roxy lassan megfordult, és látta Mike arcán, mennyire büszke magára, amiért így lerohanta őt. Ez azt jelenti vajon, hogy esélyesnek látja az ügyet? De ha csak szórakozik...

– A következőképpen gondoltam a dolgot. – Mike Templeton előrehajolt, arany mandzsettagombjai csillogtak a lámpák fényében. – A sietséggel nem megyünk semmire. Egyik érdekelt személy sem él már, és az egyetlen bizonyítékunk egy csomó szerelmes levél. Ráadásul azóta harminc év telt el. Egyetlen bíróság sem szereti az ilyen régi ügyeket. Más szavakkal: könnyebb lenne megmászunk a Mount Everestet.

– Köszönöm a tájékoztatást. – És ő még azt hitte, hogy Mike kecsegteti valamivel. – Ha ezért fáradt el idáig, csak pazarolta a drága idejét.

– Már megint nem engedte, hogy végigmondjam a mondókámat.

– Hát jó, mondja! Szóval azt tanácsolja, hogy inkább másszam meg a Mount Everestet. Van még valami más is?

Mike elmosolyodott. Önelégült mosoly volt ez, amely lassan kiült az egész arcára.

– Hogy van-e még valami más is? – kérdezett vissza. – Semmi azon kívül, hogy én szenvedélyes hegymászó vagyok.

– Hát akkor én most... hozom a whiskyjét. – Roxy odasietett a pulthoz, más válaszra most képtelen volt. Jól értette? A pasi mégis elvállalja az ügyét?

– Úgy nézel ki, mint akin átment az úthenger – jegyezte meg Jackie. – Mi bajod van? Csak nem derült ki a szívtipróról, hogy sorozatgyilkos?

Roxy túl megviselt volt, úgyhogy csak ennyit mondott:

– Nem sorozatgyilkos, hanem az ügyvédem.

– Hát nem azt mondtad, hogy nincs ügyvéded? – kérdezte Dion.

– Azt is gondoltam. – Roxy még mindig nem tudta elhinni. Nem bízott Templetonban. Az ügynek biztosan van valami bökkenője.

– Miért csinálta az egész előadást Henry Hudsonnel, ha mégis elvállalja az ügyet? – kérdezte tőle, amikor visszaért az asztalhoz az itallal.

– Ki kellett derítenem, mennyire komolyak a szándékai – válaszolta Mike, és ivott egy korty whisky.

Szóval csak próbára tette. Hihetetlen! Roxy a legszívesebben a drága öltönyére öntötte volna a whisky. Lehet, hogy még annak is eljön az ideje...

– El tudja képzelni, mennyire kikészített?

– Abból ítélve, ahogyan elrohant, nem volt nehéz kitalálni. Másrészt viszont éppen ezzel

keltette fel a kíváncsiságomat. Vagy valóban hisz a történetében, vagy remekül játszik.

Roxy intendánsok és rendezők egész sorát tudta volna példának hozni, akik nem ezen a nézeten voltak, de túlságosan kiakadt azon, hogy az ügyvéd csak próbára tette. Nem állt távol attól, hogy megkérje, foglalkozzon a saját dolgával.

– Mindenkiel így bánik, aki magához fordul jogi segítségért?

– Csak azokkal, akik azt állítják, hogy joguk van egy százmilliós örökségre.

Százmilliós örökségre? Ez csak valami vicc lehet, de Mike Templeton halálosan komoly volt. Roxy lerogyott egy székre, és azt dadogta:

– Száz... milliós?

– Miért, nem erre számított?

– Azt hiszem, nem. – Roxy kisimította a haját a homlokából. – Tudtam, hogy a Sinclair család gazdag, de hogy ennyire... Hű!

Így már a próba is érthető, ha milliókról van szó. Roxy hátán borzongás futott végig.

– Természetesen garanciák nincsenek – folytatta Mike. – Ahogyan már említettem, a bíróság ilyen esetekben ritkán dönt a felperes javára.

Roxy bólintott.

– Ráadásul az alperes ügyvédjei bevetik majd a nehéztüzérséget is, ennek ellenére... ha ügyesen játszunk ki a kártyáinkat – és miért ne tennénk –, akkor mindkettőnknek szép kis summa ütheti a markát, amire nekem ezekben az ínséges időkben talán nagyobb szükségem van, mint magának.

Roxy megint bólintott. Mit is mondhatott volna? A váratlan fordulat teljesen a torkára forrasztotta a szót.

– Hé, Roxy! – hallatszott ekkor a pult mögül. – Négyes asztal! Mozdítsd meg a hátsód, ha kérhetem!

Három nő ült ott üres martinispohárral, és dühösen nézett rá.

– Foglalkozzon inkább a vendégekkel! – tanácsolta Mike, és derűsen figyelte, ahogy Roxy rogyadozó lábbal a pulthoz megy.

Különös, milyen hamar váltott át a dühe csodálkozó zavarba. Ezt teszi a pénz, amely őt is idevezette. Nem engedhette meg magának, hogy tovább várjon az ügyfelekre, akik csak nem akartak bekopogtatni hozzá. Az íróasztala és az aktatáskája is üres. Szüksége van erre az ügyre, ha nem akar Henry Hudson unokaöccsével vesződni.

Ivott még egy kortyot, és körülnézett. Az *Elderion* átlagos bár, távolról sem kocsma. A berendezés és a vendégek sem a legrosszabb fajtából valók. Wentworth Sinclair levele még mindig ott feküdt, ahova Roxy letette. Mike óvatosan végigsimított a sötét papíron. Időközben már szinte kívülről fújta a levél szövegét: *Még mindig érzem az illatodat a bőrömmön...*

Így kezdődik. Diákfantáziák... Ezt ő is ismerte. A határtalan gondtalanságot, amely az ember fejébe száll, és minden józan megfontolást lehetetlenné tesz. A vak hitet, hogy ez mindig így marad. Amíg a valóság be nem nyújtja a számlát, meg nem hazudtolja a várakozásokat, és porrá nem zúzza a szép álmokat.

Nézd csak meg magad, Michael! Arra neveltünk, hogy te legyél a legjobb.

Mike-nak összeszorult a gyomra, de a hely számlájára írta. Amióta csak belépett az *Elderionba*, úgy érezte, hogy mindezt már átélte egyszer...

2. FEJEZET

Lelki szemei előtt megjelent egy másik bár a tompított fényeivel és meleg sörével abból az időből, amikor a politikai viták és az andalgás a félhomályban fontosabb volt, mint a hozzá illő környezet és az emelkedett társalgás. Eszébe jutott az a könnyelműen elpuskázott szemeszter. Már évek óta nem gondolt rá. Amikor ügyvédjelölt lett, igyekezett mindent elfelejteni.

Néhány méterre tőle az ügyfele – pillanatnyilag az egyetlen – egy táncosnő kecsességével sürgölődött az asztalok között. Már maga az is csoda volt, ahogy abban a falatnyi textilben, amelyet egyenruhának nevezett, kiszolgálta a vendégeket. A rózsaszín-szürke kockás blézer nélkül jól látszott, ahogy a fekete bőrszoknya a csípőjére simul, mintegy felszólításként, hogy mindenki csodálja meg a bájait. Amikor előrehajolt, még többet lehetett látni, amitől Mike-nak egyszeriben szűk lett a nadrágja, úgyhogy zavarában keresztbe tette a lábát. Az eddigi ügyfelei általában másképp öltöztek.

De Roxy O'Brien ügye is más volt, mint a többi. Óvták attól, hogy ilyen ügyeket elvállaljon – nagy felhajtással járó kockázatos ügyeket, amelyek nagyobb feltűnést keltenek, mint amennyi elismerést hoznak. De ez az eset a megmentője lehet, ha nem akarja bezárni az irodáját, és odahaza bevallani, hogy nem felelt meg a család igencsak nagy elvárásainak. Láta, ahogy Roxy ellöki az egyik vendég kezét, mielőtt az megérinthette volna a fenekét, és felírta a jegyzetfüzetébe: *nyugodtabban kell viselkednie*.

Roxy csak egy óra múlva ment vissza az ő asztalához. Hozott egy üveg ásványvizet, és Mike-nak össze kellett szednie magát, hogy ne bámulja a lábát, miközben odament az asztalához.

– Még itt van – állapította meg Roxy.

Mike a jegyzetfüzetére mutatott.

– Miért mentem volna vissza az irodába, ha itt is remekül tudok dolgozni?

– Mert nyolc óra van. Ilyenkor az emberek általában nem dolgoznak már.

– Azok biztosan nem, akik idejárnak, de én nem tartozom közéjük. – Már gyerekkorában beléverték, hogy ő különleges. – És lehet, hogy vannak még kérdései.

– Vannak – jegyezte meg Roxy, és az üres székre mutatott Mike-kal szemben. – Szabad?

– Ha a szigorú főnöke megengedi...

– Szünetem van tíz percig.

– Akkor hát mit szeretne tudni?

– Hát, először is... – Roxy az üveg címkéjét bámulta, mert nem találta a megfelelő szavakat – Tényleg nem viccelt, amikor azt mondta, hogy milliókról van szó? Vagy akkor is csak próbára tett?

– Mondtam már, hogy nem viccelek, amikor az ügyfeleim pénzéről van szó, de nem is ígérek semmit. Csak azt mondom, hogy vannak lehetőségek az ügyben.

– Örülök, hogy ennyire őszinte. Nem szeretem, ha a bolondját járatják velem.

– Én sem – mondta Mike. Valamennyire megnyugtatta, hogy Roxy észszerűen is képes gondolkodni.

A nő közben egy egész csíkot letépett az üveg címkéjéből.

– És mi a következő lépés? Csináltassak DNS-tesztet?

– Ha az olyan egyszerű lenne! Ahhoz szükségünk lenne Wentworth Sinclair DNS-ére is, de az nekünk nincs. – Mike látta, hogy Roxy a szürke borítékra mered, és megrázta a fejét. – Úgy látom, túl sok krimet nézett. A csodával határos lenne, ha egy ilyen régi borítékon használható nyomot lehetne találni. Frissebb mintára van szükségünk.

– De honnan vegyük?

Kezdett az ügy bonyolultabb lenni.

– Az lenne a legjobb, ha az egyik Sinclair nővér beleegyezne a DNS-tesztbe. Ők Wentworth legközelebbi rokonai.

– De azt mondta, hogy ők minden erejükkel ellen fognak állni.

– Akkor is megkérhetjük őket. Akkora felhajtást csinálunk, hogy a végén kénytelenek lesznek beleegyezni.

Roxy a homlokát ráncolta, és még egy csíkot letépett a címkéből. A lelkesedése egy kicsit alábbhagyott. Hirtelen fáradtnak és sebezhetőnek tűnt.

– Ez úgy hangzik, mintha meg akarnám zsarolni őket.

– A nővérek biztosan így fogják látni.

– De miért? Én nem terveztem ezt így, csak megpróbálok egy kicsit könnyebbé tenni az életemet. Ha Wentworth Sinclair az apám, akkor ő megértené ezt, nem?

A levelek alapján ítélve Mike ezt nem zárta ki.

– Ezért perlünk. Hogy könnyebb legyen az élete.

– És ha a nővérek nem engednek?

– Akkor tovább harcolunk. Előbb vagy utóbb elő kell állniuk a farbával... már csak azért is, hogy megszabaduljanak tőlünk. Nem engedhetik meg maguknak, hogy kockáztassák a jó hírüket.

Roxy az asztalt bámulta, és Mike csak most vette észre, hogy valamikor a beszélgetés közben megfogta a kezét. Mikortörténhetett ez? Amikor meglátta a fáradtságot a szemében? Tulajdonképpen ez nem vallott rá. Az ember nem bizalmaskodhat az ügyfeleivel, mert akkor hibákat követ el.

Lopva a lánykezet nézte, amely szinte elveszett az övében. Olyan fehér volt, mint egymagnóliavirág. A csuklója belső felén kicsi tetoválás látszott – egy kiterjesztett szárnyú sárga pillangó, amely csak a gyengéd érintésre várt... Mike éppen engedni akart a készítésnek, amikor Roxy elhúzta a kezét, és ökölbe szorította.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért akarja elvállalni az ügyemet, ha ennyire bizonytalan a siker?

Mert szükségem van a pénzre és a hírnévre, hangzott volna az őszinte válasz, de ez biztosan nem tetszett volna Roxynak, úgyhogy mást kellett kitalálnia.

– Mert nem tudok ellenállni a kihívásoknak – mondta –, és mert nem szeretek semmit sem feladni. Ezért aztán biztos lehet benne, hogy a végsőkéig kitartok.

– Ez mind szép és jó, de...

Mike gyűlölte azokat a mondatokat, amelyek így kezdődtek, mert általában rosszul végződtek.

– Igen? – kérdezte. – Mi nyugtalanítja?

– Kérem, ne értsen félre, nem akarom, hogy hitegessen, de mit értett az alatt, hogy a „végsőkéig”?

– A Sinclair család ügyvédei nem fognak velünk kesztyűs kézzel bánni, ha már annyira tudni szeretné. Alaposan meg fogják vizsgálni, milyen körülmények között él...

Erre Roxy olyan kétségbeesett képet vágott, hogy Mike gyanakodva megkérdezte:

– Csak nincsenek hullák a szekrényében? Elő a farbával! Előttem nem szabad semmit eltitkolnia.

– Nincsenek titkaim.

– Hát akkor?

– Van egy kislányom... Steffi. A teljes neve Stephanie.

Wentworth Sinclair unokája! Mike derűlátása egy csapásra visszatért. Alice és Frances Sinclairt bizonyára igencsak érdekelni fogja az unoka.

– Ebben nem látok semmi gondot. Éppen ellenkezőleg, ez még a hasznunkra is lehet.

– Egy pillanat! – Roxy tiltakozásul felemelte a kezét. – Nem szeretném, hogy Steffit is belerángassa a dologba. Még csak négyéves, és nem értené, mi történik.

– Attól tartok, maga az, aki nem érti – jegyezte meg Mike. – Az, hogy Wentworthnek unokája van, esetleg arra ösztönözheti a nővéreit, hogy együttműködjenek velünk.

De Roxy csak a fejét rázta.

– Ez engem nem érdekel. Nem tűröm, hogy Steffit összezavarják, úgyhogy őt hagyja ki, kérem, az ügyből.

– Nem tudom...

– Ígérje meg!